

**Antonii Milliei, Lvgdvnensis, E Societate Iesv, Moyses
Viator**

Millieu, Antoine

Lugduni, 1636

Eminentissimo, Et Reverendissimo Domino, D. Alphonso Lvdovico
Dvplexsis De Richeliev, S. R. E. Cardinali, Archiepiscopo Lvgdvnensi,
Galliarum Primati, Summo Sacrarum Largitionum Curatori, Antonivs ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69066)

EMINENTISSIMO,
ET REVERENDISSIMO
DOMINO,

D. ALPHONSO
LUDOVICO
DU PLESSIS
DE RICHELIEV,

S. R. E. CARDINALI, ARCHIE-
PISCOPO LVGDVNENSI, GALLIA-
rum Primati, Summo Sacrarum
Largitionum Curatori,

ANTONIUS MILLIEVS, è Soc.
IESV, D. D.

ON audet VIATOR hic MOSES,
CARDINALIS EMINEN-
TISSIME, dare se in viam, lon-
gam sanè ac laboriosam, pericu-
lisque plurimis, vt olim præsensit,
obfessam, sine idoneo, tutóque cōmeatu. Quem

† 2- cùm

cùm ab Ægyptio Pharaone intimis propè precibus frustrà postulasset in triduum; meministi tibi paulò post à Deo singulari prouidentia, munificentiaque supra humanam fidem memorabili, in annos viæ quadraginta concessum. Nunc ille igitur veterum periculorum memor, quæ tam longo itinere adiit, peregrinaturus iterum, sed in hoc poëtico nouo schemate, tutelarum illius Angeli, qui viam sibi præibat in Columnâ, memoriam reuocat, cuius in eximiâ tuâ humanitate, tanquàm in cœlestis alicuius Genij propensissimâ in tuos omnes tutelâ, suspicit, ac veneratur imaginem. Hinc illi spes altera secundi istius, quem supplex orat, comatus. Hinc, Lugduno tuo, vbi viuis, & spiras in tot millium deuotissimorum tibi capitum pectoribus, Alpes superat, maria traicit affectibus alatus animorum, elatusque, quos singularis tuæ fiducia facilitatis euexit, tuis vt genibus aduolutus enixè deprecetur, vt tibi liceat inire viâ spectatissimo tuo Nomine præmunito, tibi que solenniter Dedicato; & si Eminentiam tuam eoque demittere consueta dignatur humanitas, etiam adoptione tuo. Causæ illi tanti fauoris petendi, sperandique, abs te vno omnes. Primùm enim profitetur ingenuè Scriptorē suum sollicitudine tuâ, curâque vix credibili recuperatum è mortis faucibus, quibus decretorius illum, medicorum iudicio,

iudicio, morbus obiecerat depositum; quem, ut
illi presentiam, conspectuque tuæ Eminentia, tan-
quam odoriferam aliquam Panaceam, spem vitæ affla-
res, conuisebas, & hortabaris nimis tu quidem
humaniter. Spiritum verò si quæ præfert Mu-
sæum VIATOR MOYSES in hoc iam decli-
ui lapsu flectentis ad capulum, sicut ad metas
ætatis, tuo afflatu, impulsuque hausisse testatur.
*Nam, quis nunc tandem, nisi tu me, ALPHONSE,
moueres,*

*Sic animi, rerumque inopem, gelidumque senectam
Rursus in Aonios posset propellere saltus?
Extrusum longè Pindo, probrisque repulsum
Fontibus arcerent Musæ; nunc fortè verentes
AVSPICIS impulsus TANTI, nutuque iubentem,
GLORIA PLESSÆ QVEM PURPURAT
ALTERA GENTIS,*

*Abstineant; placidaq; velint audire canentem
Prodigiis domitam Memphim, Regisque superbi
Duritiem obtritam plagis.*

Sic enim debueram, & maluissem ordiri maiore
aliquo clarissimi tui totam Europam Nominis ambi-
tu, nisi me supra modum pudens, & modestus,
tuique in eo persimilis Moses iste tuus veruif-
set; qui ex modestissimi tui Genij sensu hone-
stissimæ, clarissimæque inter suos frontis radia-
tum iubar flammeo premit in publico, quo tamem
Cherubinis æmulus splendoribus, Deo coram ful-

get in Adyto. Tua certè gratia est, CARDINALIS
EMINENTISSIME, quòd iam biennio molestis
ferè omnibus exsolutus curis, ac præfertim illâ
diei malitiâ liber, quâ laborant gemuntque in
religiosis etiam Ordinibus Patresfamiliâs, non-
nullo fruor otio; non illâ quidem amœnitate,
silentióque secessus, quem Musæ postulant illæ
admirabilitatem, æternitatémque suorum Ope-
rum scrupulis in antris toto attonitæ Phœbo au-
cupantes; sed quem vrbanae istæ tuæ Camœ-
næ Virgines, solitudine etiam monastica, clau-
strique silentio gaudentes, mihi præstiterunt,
in religiosâ cellulâ ad præterfluentis ripam
Rhodani, & importunum celeusma remigum,
consuetis tamen, & frequentibus officiis, quæ
tuo maxime Nomine, causâque illis debeo, in-
terpellatum. Quod eò dico, ne mireris balbu-
tientem adhuc istum Moysem, neque dum elo-
quentem *ab heri, & nudius tertius*. Illo igitur
otio per te mihi concessio benè, an secùs vsus
sim, tuæ sapientiæ, & æquitatis, penes quam
ius est hoc omne, iudicium esto; illud tibi con-
stet modò, nihil à me interim operæ, quam qui-
dem sacris Parthenonibus istis tuis nauare po-
tuerim, defuisse. Subcessiuis, quas mihi relique-
runt, horis ita sum vsus, ex quo Lugdunum in-
luctu, desiderióque tui reliquisti, vt hunc tibi
Viatorem munus adornarem, Romámque mit-
terem,

terem, priusquam peregrinetur longius, non magis commeatus à tuâ Eminentia necessarij petendi gratiâ, quàm pietatis in illam meâ, obseruantia, obsequiique testificandi causâ. Nunc ille iterum, sicut Infans olim, opinionu fluctibus in papyraceâ fiscellâ exponendus, quia celari amplius non potest, eget occurso, totoque sinu tuâ humanitatis, sicut ille aliàs in mollissimos Reginae sensus incidit, quæ fluctuantem in papyro sustulit, & humanissime suscepit infantem. Quam isti nunc humanitatẽ promittere videtur mista tua, temperatâque, ac velut diluta animi, morumque cãdore purpura verè regia, Regique Christianissimo hoc etiam gratissima colore; humanitatis *vineta canalibus*, vt deriuetur, & effundatur in tenuissimos quosque, per mollissimos aditus, quos illis ad Eminentiam tuam singulari facilitate sternis. Sed illa iam dudû abutitur balbutiens iste Moses, & ineptissime peccat in publica totius Orbis Christiani commoda, & Gallia maximè negotia maxima, quorum prospero successu ex sapientia tuâ consiliis ductûque sperato dolorem, desideriumque publicum lenit, ac sustinet, quæ tui in omnium animis peperit, ac nutrit absentia. Quare ne Cubicularius aliquis illum seueriore supercilio è Patrum Purpuratorum confessu tuis pedibus auellat, extrudatque, velut importunum, nec satis pro vrba-

no illo nitore, deliciisq̄ue Romanis cultum; sed
in hoc viatorio petaso puluerulentum, secat cæ-
tera, quæ ad eblandiendam sibi tuam gratiam,
de summis vestri stemmatis virtutibus, de tuis
publicis, priuatísque de more attingere debue-
rat, ne rusticulus existimetur in aulâ tam politâ,
continuatâ tot sæculis vrb̄anitate: facit tamen
non parum sapienter, quòd neque tam multa
carptim attingere, neque tam diffusa strictim
complecti audet, ne colossos in vnguiculo mo-
liri voluisse videatur. Si vnam, aut alteram reci-
tationis horam abs te aliquando impetrarit, sine
vetere illâ Romæ vsitatâ comportandis cathe-
dris ambitiosâ Poëtis Musopatagis Orchestrâ,
tacitè tibi te legenti ostendet in Mosis veteris
eminentissimâ in solitudine, & in publico phi-
losophiâ, & moribus, Pastoritia, Pontificiâque
virtute, & vigilantia; re in Aaronis pectore, gem-
meoq̄ue textu tibi exhibebit; cuius mores & vi-
ta, ad illius mystici ornatus typos, huic tuo Via-
tori Moyssi poëticam ideam conformarunt. Ut
igitur ille nunc tuæ modestiæ, pudoríque silen-
do parcit, ita tua Eminentia favore suo iudi-
cióque hanc illi viam fortunare velit: sic te
Deus in plurimos annos Ecclesiæ suæ, Galliæ-
que vniuersæ fospitare.

ÆQVO